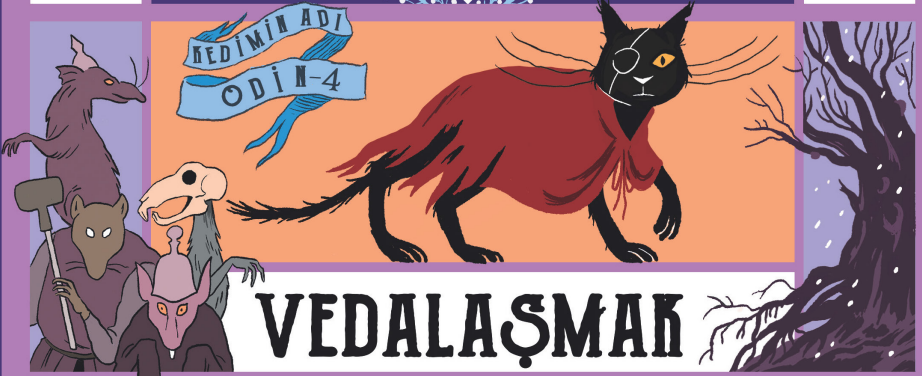

FRANCESCO
BEDINI

İLLÜSTRASYON
STEFANO
TAMBELLINI

VEDALAŞMAK

İÇİN

ÜÇ GÜN

Doğan
Çocuk

VEDALAŞMAK

İÇİN

ÜÇ GÜN

FRANCESCO BEDINI

VEDALAŞMAK

İÇİN
ÜÇ GÜN

RESİMLEYEN:

STEFANO TAMBELLINI

MC için, büyük ve samimi bir teşekkürle...

GİRİŞ

Kedimin adı Odin ve ayak tırnakları kesilirken büyükbambandan daha huysuz oluyor.

Elbette, onun yaşında pedikür yaptırmanın kolay olmadığını anlayabiliyorum –büyükbabadan bahsediyorum, kediden değil!– ama şahsen, ayak parmaklarının altındaki sivri çıkıntılar hakkında hiçbir şey bilmek istemiyorum!

Huysuz kediye dönecek olursak, onun yerinde olsaydım ben de pek sempatik olmazdım, çünkü yedi yaşındaki kız kardeşim Petra onu günde iki bin üç yüz on beş kez yıka-

maktan başka bir şey yapmıyor ve açıkçası, büyükbabamın lanet tırnakları için neden ondan yardım istemediğini anlamıyorum.

Artık duvarlar bile biliyor: Odin gerçekten de İskandinav savaş ve şiir tanrısı Odin ve yanlılıkla tek gözlü, az tüylü bir kedinin bedeninde yeniden dünyaya geldi. Onunla, Çizgi Roman Kulübü arkadaşlarım ve ben, olgun bir domatesin üzerindeki bukalemunun bile rengini attıracak maceralar ve tehlikelerle karşılaştık! Ancak son birkaç haftadır kafamın içindeki küçük bir ses, bana Odin'in sonsuza kadar bizimle olmayacağını fısıldamaya başlamıştı: Sonuçta o midyeli makarna tanrısı değil, Tüm Tanrıların Babası'ydı ve bu yüzden er ya da geç krallığına dönmek zorunda kalacaktı.

Bense, bir şeyden eminim ki o anı olabildiğince geciktirmek için her şeyi yapardım.

BÖLÜM

1

Gökyüzünün alev aldığı gün hava o kadar soğuktu ki bir makak maymunun bademcikleri bile donabilirdi.

Havaya rağmen Petra'dan ve onun organizasyon çılgınlığından kaçmak için dışarı çıkmıştım: Kız kardeşim, Odin'in hayatımıza girişinin birinci yıldönümünü kutlamak için bir Mısır firavununun ölümüne yakışır bir etkinlik hazırlıyordu.

Başka bir deyişle, kararlarımla vedalaşmam gerekiyordu: Kış tatilinin son günlerinin tadını o kadar çok çizgi roman okuyarak çıkaracaktım ki okul yılının geri kalanı için onları tıpkı yuvasını patlatacak kadar çok meşe palamudu ve fındıkla dolduran bir sincap gibi stoklamış olacaktım.

Ofladım ve bir an durup nefesimin bir buz bulutuna dönüşmesini izledim. O kış henüz kar yağmamıştı ve gökyüzü, banyodan çıkmış bir bebeğin cildi kadar berrak ve muhteşem bir doğum kâğıdı mavisindeydi.

Bir elimde Petra'nın bana doğum günüm için hediye ettiği ama Odin Partisi hazırlıkları yüzünden henüz kapağını bile açmaya vakit bulamadığım dergiyi tutuyordum. Ancak dergiyi dışarıda okumak tam bir delilikti: Soğuktan parmaklarım o kadar uyuşmuştu ki onları bıçak olarak kullanabilirdim.

Dilimin ucuyla keskin havayı tadarak bahçeye indim.

Kutsal kedimin iki kargası Ugo ve Muno verandaya tünemişlerdi. Gururla onları izledim: İftihar ettiğim bir şey varsa, o da onlara artık paspasımıza pislememeyi öğretmiş olmaktı. Onlar Odin'in zihni ve anısı olabilirdi ama temel hijyen kurallarını öğrenmeleri uzun zaman almıştı!

Aşırı sıkıntılı bir miyavlama, öğleden sonraki sessizliğini böldü ve hemen ardından Odin süperonik bir hızla evden dışarı fırladı, bordo pelerini sanki üzerine yapışamayacak kadar yavaş bir gölge gibi dalgalanıyordu.

Kedi bir sıçrayışla bir ağaca tırmandı ve büyük bir hırsıyla başını kaşıyarak, sinir bozucu bir şekilde miyavlamaya başladı.

Her şey çok hızlı ilerlediği için tüylü küçük kafasının üstündeki aptal parlak doğum günü kukuletasını ancak o zaman fark ettim.

Öyle bir kahkaha attım ki Odin bana döndü ve nefretle baktı.

“Petra!” diye bağırdım eve dönerek. “Sence de biraz abartmıyor musun? O hâlâ savaş ve şiir tanrısı!”

Gülümseyerek ağaca yaklaştım.

“Gel buraya, sana yardım edeyim,” diye bağırdım. “Başlığın lastiği pelerinin ipine dolanmış. Dur bakalım... İşte!”

Berbat kukuletaı kedinin başından çıkardım ve yere bıraktım.

“Teşekkür ederim insan,” diye gürledi Odin’in sesi kafamın içinde.

Şaşkınlıktan ağızım açıldı, dizlerim heyecandan titriyordu.

“Lastik o kadar sıkı olmalı ki kanın minik beyne ulaşmasını engellemiş,” diye mırıldandım. “Bana ilk kez bir şey için teşekkür ediyorsun!”

Kedi beni duymamazlıktan geldi, kıvrıldı ve gözünü kapadı.

Anlaşılan o gün hipotermiden ölmeyi, hınzır kız kardeşimle daha fazla vakit geçirmeye tercih eden tek kişi ben değildim.

Pelerinine sarılı Odin, müthiş bir savaşın ardından dinlenen bir hükümdara benziyordu. Ama ne yazık ki son birkaç gündür gösterdiği tek çabanın, çok sevdiği Norveç somonlu ödül mamasını kemirmek olduğunu biliyordum.

Aniden, ensemdeki tüylerin bir şahinin ışığını duyan dağ sıçanları gibi dikeldiğini hissettim.

Havada fırtına öncesi sakinliğe, daha doğrusu tecrübeleme dayanarak fırtınanın gözünün içindeki sakinliğe özgü bir elektrik vardı.

Odin gözünü tekrar açtı ve kıpırdamadan bana baktı: Gözünün sarı irisi, maddeyi yutan uzak bir yıldızdı, uzay ve zamandan uzak medeniyetlerin korktuğu ve saygı duyduğu yabancı bir güneş gibiydi.

“Dallar acıyla titriyor,” dedi kafamın içindeki ses. *“Dışbudak ağacının yaprakları artık filizlenmeyecek.”*

“Biraz abartmıyor musun yaşlı adam?” diye sordum. “Evet, hava soğuk ama kış için bu çok normal ve...”

Odin ve arkadaşlarının Dünya'yı kurtarmak için son bir görevi daha var. Odin bir yıldır Petra ve Aldo'nun hayatında. Birlikte birkaç kez dünyayı kurtardılar ve günler huzur içinde akıp gitti. Peki şimdi büyük bir iplik yumağını açan küçük bir kız, ipliği keskin tırnaklarıyla kontrol eden bir kadın ve en sonunda da onu paslı bir makasla kesen üçüncü, yaşlı bir kadınla ne yapmaları gerekiyor? Ve hepsinden önemlisi, neden gizemli bir şekilde bir anda evdeki kanepenin üzerinde belirdiler?

Çeviren:
Ceylan Özçapkın

QR kodu okutunuz

Dijital fiyat etiketi

Sertifika no: 44919

ISBN 978-625-394-226-7

9 786253 942267

Doğan
Çocuk